

møder derom. Der staar i sidste Punktum af § 1, at hvis Parterne ikke ere enige om at forlange Kendelse af Synsmændene, kan Sagen kun afgøres af Landvæsenstommisionen. Det vil altsaa sige efter Lovforslaget's Affattelse, at Vandhushsmændene kun kunne tilfaldes som Forligsmæglere, ikke andet; ere Parterne ikke enige om at ville lade affige Kendelse, maa Synsmændene kun staa som Forligsmæglere, og blive Parterne ikke forligte, er Sagen færdig, saa skal den indbringes for Landvæsenstommisionen, og derfra kan der ikke appelleres. Jeg har godt nok lagt Mærke til, at der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det skal fremgaa af Vandløbslovens § 52, at der skal kunne appelleres til Overlandvæsenstommisionen; men dette fremgaar slet ikke af § 52. Som Lovforslaget er affattet, tror jeg ikke, at der paa nogen Maade kan tales om, at der kan appelleres til Overlandvæsenstommisionen, men at det er Vandvæsenstommisionen, der skal afgøre Sagen, og alt i alt bliver Forholdet, affet fra den Mægling, som Vandhushsmændene skulle foretage, dette, at hvis der skal ættes en Kendelse, idet man ikke bliver enig, kan Sagen kun afgøres af Landvæsenstommisionen. Jeg tror derfor, at der om dette Forhold bør bringes ikke saa lidt mere Klarhed til Beje i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger. Ellers vil det medføre saa mange Vanskeligheder og Tvivlepunkter, at det bliver vanskeligt at anvende det som Lov.

B. Christensen: Naar jeg skal gøre en kort Bemærkning ved dette Forslags Behandling, er det, fordi Forslaget gaar ud paa at fastfætte Erstatning for Skade, der foraarsages ved Oversvømmelse ved Vandløbs Tilførelse af skadelige Stoffer, bl. a. ogsaa ved Vandmøller. Jeg har fra min Valgkreds modtaget gentagne Henvendelser om at søge Vandløbsloven ændret med Hensyn til de bestaaende Vandløb. Man er saa uheldig i min Valgkreds at have et Par saadanne gamle Indretninger, Vandmøller, som ere temmelig værdiløse, idet de ikke blive meget benyttede. Det, de særlig benyttes til, er at stemme Vandet op, saaledes at Tufinder iaf Tønder Land derved lide ubodelig Skade. Naar vi nu have faaet en Vandbrugsminister, der særlig er kaldet til at varetage Landvæsenets Interesser, og naar, som sagt, et Par Tufinde i Tønder Land Uger og Eng blive gjorte værdiløse ved disse gamle Indretninger, som i og for sig ikke have megen Værdi for Gjærne, turde Tidspunktet være kommet til at tage Sagen op og søge Vandløbsloven ændret paa dette

Omraade. Jeg vil derfor udtale Ønsket om, at det eventuelle Udvalg vil tage Spørgsmaalet op til Behandling, idet jeg er overbevist om, at de Forhold, jeg har paapeget i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, ogsaa finde Sted paa mange andre Steder rundt omkring i Landet. Jeg er ikke blind for, at en Vædring af Loven paa dette Omraade vil medføre Erstatning til vedkommende Gjærne, men det er jo muligt, at man kan naa en Løsning af dette Spørgsmaal derved, at Staten bærer en lille Del af Erstatningen, Amtskommunen ogsaa en lille Del, og at de private Lodsejere, som jo saa Hovedfordelen, ogsaa tage deres Del af Byrden. I saa Fald vilde det formentlig være overkommeligt for de påagældende at bære de Udgifter, der ere forbundne med Sagens Ordning. Det Kræb, jeg her bærer frem for det høje Ting, maa jeg anse for fuldt ud berettiget. Det er meningsløst, at saadanne gamle „Historier“, der intet ere værd i og for sig, i Lh af bestaaende Love skulle kunne ødelægge Tufinder af Tønder Land. Jeg skulde derfor, som sagt, anbefale det eventuelle Udvalg at tage Spørgsmaalet op til alvorlig Overvejelse og søge det løst i Forbindelse med det Forhold, som det foreliggende Lovforslag omhandler.

Madsen: Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen), som indledede denne Forhandling, var tilbøjelig til at anlægge sit Synspunkt paa Lovforslaget ud fra det Spørgsmaal, om der ikke fandtes andre Huller i den nuværende Vandløbslovgivning, der behøve at stoppes, end netop det, den højtærede Minister tilsigter at stoppe ved det foreliggende Lovforslag. Jeg kunde være tilbøjelig til i saa Henseende at slutte mig til det ærede Medlem. Ganske vist vilde jeg for mit Vedkommende ikke blive staaende ved den for øvrigt ganske rigtige Paavisning af, at Vandløbslovgivningen mangler Bestemmelser, vedrørende Sandflugtskrænkninger. Jeg tror nemlig, at den nuværende Vandløbslov til Trods for dens mange store Fordele og til Trods for, at den er en af de Love, der have store Fortrin i Retning af praktisk Syn paa Forholdene, en god forstandig Affattelse, dog mangler adskillige Betingelser for at kunne fyldestgøre det Formaal, den bør fyldestgøre. Jeg er tillige forvisset om, at mange af de Herrer i denne Sal, der have været saadan situerede, enten som Vandhushsmænd eller som Landvæsenstommisionærer, at de skulde arbejde med Loven af 28de Maj 1880, hist og her have fundet Huller, som kunde og burde stoppes, for at bruge det Udtryk, som